

בני פורסטר ז"ל

בשקט הלך מאתנו בני פורסטר. לאט לאט הוא דעך עד מותו. נראה שרק לפני כמה חדשים עוד ראיתי אותו הולך לטיול אחר הצהריים עם המטפלת שלו מתחת למרפסת שלי, ואני מנפנפת לו ביד והוא מחייך אלי. רק לפני כמה חדשים הוא עוד היה מתעמל במפגש, עוקב אחרי ההוראות של טל ומבצע אותן. לאט לאט, הטיולים עם המטפלת כבר היו בקלנועית, ולאט לאט הוא הלך ונמוג עד שנרדם מתוך שינה.

בני היה אבא של בני כיתה של הילדים שלי: דני בכתת היובל ורון בכתת ארבל. שני זיכרונות עיקריים עולים אצלי, חוץ מחוש ההומור והחיוך הכובש שלו. ראשית: בני מביא אלינו לקיבוץ מתנה מהוריו: ארגזים של ספרים – מחזורי התפילות ליום הכיפורים. במשך שנים, בכל יום הכיפורים, בזמן התפילות, הייתי מחזיקה בידי את המחזור, מתנת משפחת פורסטר. המחזורים האלה מנציחים עכשיו לא רק את הוריו של בני, אלא גם אותו.

הזיכרון השני קשור להיותו של בני רכז הקניות. בני היה צינור החמצן של הקיבוץ. כאשר אי אפשר היה לעשות שופינג בסביבה, וכל דבר שרצית היה צריך להגיע מחיפה, בני היה מביא לנו את מבוקשינו. בראש ובראשונה, כמובן לענפי המשק: חלקי חילוף למיניהם, ברגים, אומים מסמרים וכיוצא באלה. אבל גם לחברים הפשוטים הוא היה מספק את הדברים הכמעט יומיומיים שלא נמצאו בהישג יד. רחל גינת, בהספד שלה, ציטטה מספר בראשית את הביטוי שעלה גם על דעתי, בהקשר לבני, מרכז הקניות: "מחוט ועד שרוך נעל..." כלומר, הדברים הכי פשוטים. ואני זוכרת שהזמנתי אצלו מחטים וחוטי תפירה. וכמובן, הוא גם היה לוקח את השעונים שלנו לתיקון בחיפה, ומחזירם עוד באותו השבוע.

איש נעים הליכות, חבר קיבוץ שלא הרבה לדבר על עקרונות ואידיאולוגיות, אבל חבר קיבוץ למופת – היה בני פורסטר זכרו לברכה.

בני זכה לחיות בביתו כמעט עד יומו האחרון, כשנעמי והמשפחה מטפלים בו באהבה רבה. לכם, נעמי, דני, רון ועידית ובני משפחותיכם, ולכולנו, שלוחים תנחומי.

תמר וולפין

